

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP

(mrs. Van der Meide, Grosheide, Steenberghe) Uitspraak in het geding tussen A. S. R., eiser en de Raad van Arbeid te 's-Gravenhage, gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 14 juni 1976 heeft gedaagde een brief tot eiser gericht van de volgende inhoud:

De Raad van Arbeid te 's-Gravenhage doet u, ingevolge een namens u door de Firma J. R. & Zn. te Rotterdam als gemachtigde ingediend verzoek dd. 27 januari 1976, een voor beroep vatbare beslissing toekomen, inzake de weigering van hernieuwde betaalbaarstelling van kinderbijslag over de periode van 1 januari 1970 t/m 31 december 1970.

Op grond van de destijds ingediende aanvragen om kinderbijslag over het 1e t/m 4e kwartaal 1970 werd op 18 mei 1971 een bedrag van f 1214,94 per internationale postwissel betaalbaar gesteld aan het adres van uw echtgenote in Portugal, mw M. R. D. S., M., P...., S. V. te C. V..

Deze overmaking geschiedde op uw eigen verzoek, aangezien u als zeevarende niet in staat was om de kinderbijslag zelf in ontvangst te nemen.

Eerst in de loop van de maand mei 1974 is genoemd bedrag door de Posterijen van de Kaapverdische Eilanden aan de Raad van Arbeid teruggezonden, omdat het geld niet door de geadresseerde was afgehaald. Aangezien mijn Raad niet is gebleken, dat het op de internationale postwissel vermelde adres niet juist zou zijn geweest en na de datum van betaalbaarstelling op 18 mei 1971 op geen enkele wijze door u noch door uw echtgenote is gereclameerd tegen het uitblijven van de kinderbijslag, is hernieuwde betaalbaarstelling overeenkomstig de terzake bestaande wettelijke bepalingen niet meer aan de orde gekomen. Bij brief van 3 oktober 1975 verzocht de Firma J R. & Zn. te Rotterdam namens u om hernieuwde betaalbaarstelling van de kinderbijslag over het 1e t/m 4e kwartaal 1970. Gelet echter op het bepaalde in artikel 30 lid 1 van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden wordt kinderbijslag, welke niet is ingevorderd binnen twee jaren na de dag der betaalbaarstelling, niet meer uitbetaald.

De Raad is van oordeel dat op de datum waarop het verzoek om hernieuwde betaalbaarstelling werd ontvangen, de termijn genoemd in artikel 30 lid 1 van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden reeds lang was verstreken.

Op die grond beslist de Raad, dat geen hernieuwde betaalbaarstelling van kinderbijslag over het 1e t/m 4e kwartaal 1970 kan plaatsvinden."

Het beroep dat namens eiser was ingesteld tegen de in die brief vervatte beslissing is door de Raad van Beroep te 's-Gravenhage bij uitspraak d.d. 22 december 1976 ongegrond verklaard.

De Firma J. R. & Zonen te Rotterdam heeft namens eiser tegen die uitspraak hoger beroep ingesteld.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van 13 september 1977. Voor eiser is daar opgetreden H. R. wonende te R.. Gedaagde is op die terechtzitting niet verschenen.

II. Motivering

Eiser is gedurende het jaar 1970 werkzaam geweest in dienst van een in Scheveningen gevestigde rederij. Hij had toen de Portugese nationaliteit. Hij was zeevarende en had geen woonplaats in Nederland. Op 18 mei 1971 heeft gedaagde een bedrag van f 1214,94 aan kinderbijslag over 1970 per internationale postwissel overgemaakt aan eisers echtgenote M. R. D. S. M., P. ..., S. V. (Kaapverdische Eilanden). Het genoemde bedrag is in mei 1974 door de Posterijen van de Kaapverdische Eilanden teruggestort op de postrekening van gedaagde omdat het geld niet door de geadresseerde was afgehaald. Op 3 oktober 1975 is namens eiser bij gedaagde een verzoek ingediend tot hernieuwde betaalbaarstelling van het genoemde bedrag. Op dit verzoek is bij de bestreden beslissing afwijzend beslist. In dit geding moet de vraag worden beantwoord of gedaagde terecht tot afwijzing van het bedoelde verzoek heeft besloten.

De eerste rechter heeft deze vraag in bevestigende zin beantwoord, daarbij met name verwijzende naar artikel 30, eerste lid, van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden. Namens eiser is daartegen in het beroepschrift aangevoerd, dat de Raden van Arbeid weigeren kinderbijslag aan buitenlanders in Nederland uit te betalen en erop staan zelf voor de verzending zorg te dragen, dat zij daarom zelf het risico van het niet of niet tijdig betaalbaar stellen moeten dragen, dat de Raden van Arbeid zelf veelvuldig het betalen van kinderbijslag "opzouten", waardoor de zogenaamde verjaringstermijn in veel gevallen reeds is verstreken voordat zij tot uitbetaling willen overgaan, en dat gedaagde zonder overleg met de kinderbijslag-gerechtigde de wijze van betaling heeft veranderd van een betaling via de bank in het zenden van een internationale postwissel en eiser niet wist wanneer, over welke periode en op welke wijze hem iets betaald zou worden.

De Raad is evenwel niet tot een andere slotsom kunnen komen dan de eerste rechter. Artikel 30, eerste lid, van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden bepaalt dat kinderbijslag welke niet is ingevorderd binnen twee jaren na de dag der betaalbaarstelling, niet meer uitbetaald wordt. Niet is gebleken dat de vanwege gedaagde op 18 mei 1971 verrichte betaalbaarstelling niet deugdelijk zou zijn geweest. Het stond gedaagde vrij - ook al werd voorheen ten aanzien van eiser een andere methode van betaalbaarstelling gevolgd - gebruik te maken van een internationale postwissel (hetgeen trouwens nog het voordeel had dat niet zoals naar door eisers gemachtigde is gesteld - bij overmaking op een bankrekening een relatief groot bedrag aan onkosten moest worden betaald). Dat de adressering van de postwissel onjuist zou zijn geweest is van de zijde van eiser niet gesteld (niet betwist is ook de mededeling van gedaagde dat eiser zelf dit adres heeft opgegeven) en ook overigens niet gebleken.

Voorts is niet gebleken dat eiser de kinderbijslag over 1970 binnen twee jaren na 18 mei 1971 zou hebben ingevorderd. Weliswaar is van de zijde van eiser ter terechtzitting gesteld, dat eiser meermalen op het kantoor van gedaagde is geweest en dat de kinderbijslag meermalen zowel mondeling als schriftelijk zou zijn opgevorderd, maar niet aannemelijk is gemaakt dat dit binnen de genoemde termijn van twee jaren is geschied.

Op grond van het vorenstaande kan de Raad slechts concluderen dat eiser alsnog betaling heeft verlangd van kinderbijslag welke niet binnen twee jaren na de dag der betaalbaarstelling was ingevorderd. De genoemde bepaling, welke imperatief is gesteld en geen ruimte laat voor het maken van uitzonderingen, verzet zich tegen zodanige uitbetaling en - uiteraard - evenzeer tegen de voor die uitbetaling nodige (hernieuwde) handeling van gedaagde welke in de wet als betaalbaarstelling wordt aangeduid. Op het

bovengenoemde verzoek van eiser heeft gedaagde dan ook terecht afwijzend beslist, zodat het door eiser ingestelde beroep door de eerste rechter terecht ongegrond is verklaard. De aangevallen uitspraak moet derhalve worden bevestigd.

Naar aanleiding van het beroepschrift merkt de Raad nog op dat het "opzouten" van betalingen door de Raden van Arbeid - zo zulks inderdaad zou voorkomen (in het onderverpelijke geding is hiervan niet gebleken) dan toch niet tot verkorting van de in artikel 30 eerste lid, van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden gestelde termijn kan leiden, omdat deze termijn eerst met de betaalbaarstelling een aanvang neemt.

3. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende in naam der Koningin!

Bevestigt de aangevallen uitspraak.